

הדפיסו את ספרו, הוא הקפיד על מה שעברו על רצונו והדפיסו את כל דברי השבח של מרן הגאון ר' יעקב קנייבסקי זצ"ל. וכשהדפיסו את ספרו "מנחת שלמה" ביקש לראות את השער שהסתירוהו ממנו כדי לבדוק את מה שכתבו עליו, וכאשר ראה את השבחים שעטרוהו בהם קרע את טיוטת השער, והוצרכו להכין שער אחר. כאשר הגיעוהו מכתבים שנכתבו עליו תוארים גדולים היה מזדעזע. וכאשר תיארו אותו בעיתון "המודיע" כפוסק הדור, הרים טלפון לעורך, והתלונן: מילא זרים פוגעים בי וכותבים עלי דברים מכאיבים, אבל אתה הרי קרוב שלי, ואיך תעשה לי כדבר הזה? מאז במערכת המודיע היה תלוי שלט, להזכיר לעורך הלילה שלא לכתוב תוארים גדולים על מורנו.

מורנו סיפר על מידת הענוה של מורו הג"ר איסר זלמן מלצר: פעם דרש רא"ז מלצר דרשה, ואמר כשהוא מתייפח: "כתוב שספר תורה פסול צריך לחגור אותו באבנט להודיע פסולו, וכמה אבנטים אני צריך לחגור את עצמי כדי להודיע פסולי"?! אנשים שהכירו את הגרא"ז מלצר ואת מורנו, אמרו: שאכן מורנו הוא ממשיכו של רבו במידת הענוה.

ומלבשתו ענוה ויראה: הגרמ"מ שולזינגר (נדפס ב"יתד נאמן" הימי השבעה), סיפר על מה שסיפר הגאון רבי שלמה שמשון קרליץ על מורנו: "לפני שנים הרבה עוד בחייו של החזון איש, פגשתי את כבוד הגאון העצום רבי שלמה זלמן אויערבך אז היה שליט"א ועכשיו בעונוה"ר זצוק"ל, בחתונה אחת ומסרתי לו חומרא אחת בהלכות שבת מכבוד דודי מרן החזון איש זיע"א, והדין היה נראה תמוה גם לי וגם להגרש"ז. ובאמת שאלתי את דודי החזון איש זיע"א מכמה סוגיות במסכת שבת, ודחה לי את כל הראיות, ואחר כל זאת לא נתיישב הספק מן הלב. ואמר לי הגרש"ז שאכן בהשקפה ראשונה אינו מובן וצריך לעיין הרבה בזה. אחרי כמה שבועות פגשתי שוב את הגאון ר' שלמה זלמן, ואמר לי: שבתי ולמדתי את הענין, את הסוגיות השייכות עם ראשונים ואחרונים

והפוסקים, ועדיין לא מובן לי הפסק של החזון איש, אבל דעו לכם: מיום ששמעתי מכם שהחזון איש הורה כך לחומרא – התחלתי להורות לעצמי ולכל שואל את החומרא הזאת של החזון איש. כי מה שאנחנו איננו מבינים – בטל ומבוטל כעפרא דארעא לפני דעתו של החזון איש הקדוש. כל מה שהורה ופסק החזון איש – זו היא ההלכה שמסכימים עליה בשמים, וזו הדרך לכו בה, בין אם תבינו ובין אם לא תבינו.

אוצר החכמה

התרגשנו מאד מהסיפור המאלף הזה, ושאל אחד השומעים את המספר הגאון רש"ש קרליץ שליט"א מה הוא באור הדברים: והשיב הגאון שליט"א: בהתרגשות: יראת שמים בוערת! יראת שמים מופלגה של רבי שלמה זלמן, שיראתו הנוראה קודמת לחכמתו העצומה הכבירה, שאע"פ שבגאונותו המיוחדת במינה הצריך עיון בענין הפסק, אבל לבו הטהור בוער ביראת שמים אומר לו: בודאי הלכה למעשה כהחזון איש!"

מורנו סבר; מה שמותר מותר ואין טעם להחמיר סתם חומרות. מכל מקום מספר בנו הגר"ש שליט"א שפעם השתתף עמו בשבע ברכות לאחד מתושבי השכונה שערי חסד, וישבו שם כמה אנשים שדיברו נגד פרומקייט, והוא נזדעזע, והראה מורת רוח מזה, וכשראה שאינם מפסיקים מלדבר, ביקש מהם שלפחות בנוכחותו לא ידברו דיבורים האלה. כנראה חשש שדיבורים כאלו עלולים להביא למסקנות לא נכונות.

ומכשרתו להיות צדיק וחסיד וישר: התפארת ישראל על המשנה פירש: "צדיק – בחיובו לה, וחסיד – בחיובו נגד בני אדם, וישר – בחיובו לעצמו לבלתי השחית מידותיו, לבלי היות עצל או רעבתן, או מבוהל וכדומה". והמדרש שמואל פירש: "ואפשר לומר שכונת ישר בכאן הוא, שלפעמים יש מי שהוא חסיד שוטה, כמשל, אם הוא יראה אשת איש נטבעת בים אינו מעלה אותה מן הים כדי שלא ליגע בבשרה וכיוצא בזה, שהוא חסידות